

Jože Kokole (1937 – 2023)

Čeprav sva prehodila nekaj skupne poti na Gimnastični zvezi Slovenije (bil je predsednik moškega strokovnega odbora in jaz poklicni strokovni sodelavec za področje moške orodne telovadbe) in sem bil mnogokrat pri njem tako v službi (Narodni in univerzitetni knjižnici) kot doma, sem bil osupel nad mnogo podatki iz njegovega življenja. Govori Melite Ambrožič (žena našega mnogo prezgodaj pokojnega učitelja metodologije na Fakulteti za šport Francija Ambrožiča), Miroslava Cerarja (govor sta skupaj pripravila Dragica Bužga in Janez Brodnik) ter predsednika Partizana Vič Janeza Zavrla so odstrli nekaj tančic o Jožetovem življenju.

Melita je v govoru poudarila Jožetov pomen za slovensko knjižničarstvo, saj se je že leta 1967/68 izpopolnjeval v Veliki Britaniji, nato v sedemdesetih v Kongresni knjižnici v Washingtonu v ZDA. Bil je prvi predsednik Komisije za avtomatizacijo in mehanizacijo v knjižnicah pri Društvu bibliotekarjev Slovenije, ustanovljene leta 1972. Za delo »Bibliografska kontrola disertacij v Jugoslaviji« je leta 1977 prejel nagrado Kalanovega sklada, in sicer kot njegov prvi nagrajenec. Leta 1988 je prejel še Čopovo diplomlo, najvišje priznanje za izjemne uspehe na področju knjižničarstva. Ob 70-letnici delovanja Centralne tehniške knjižnice Univerze v Ljubljani je leta 2019 prejel spominsko priznanje častni član CTK. Od leta 1964 do 1974 je bil zaposlen v Centralni tehniški knjižnici Univerze v Ljubljani, knjižnici, ki je sodila med vodilne ustanove na področju avtomatizacije in uvajanja računalnikov v knjižnično informacijsko dejavnost. Zaupano mu je bilo vodenje oddelka INDOK, ki je pod njegovim vodstvom beležil hiter razvoj dejavnosti. Bil je pobudnik nakupa različnih sekundarnih in terciarnih informacijskih virov ter uvedbe signalnih informacij in selektivnega razširjanja informacij (SDI), s katerim je knjižnica obveščala uporabnike o najnovejši literaturi glede na njihove individualne informacijske potrebe. V Narodni in univerzitetni knjižnici se je zaposlil leta 1976 kot vodja centralnega kataloga slovenskih knjižnic. Pod njegovim vodstvom so bili uresničeni računalniška obdelava centralnega kataloga monografskih publikacij, priprava in objavljanje seznama tujih periodičnih publikacij ter prehod na računalniško obdelavo Slovenske bibliografije. V študijskih letih od 1987/88 do 1990/91 je bil višji predavatelj informatike na takratnem Oddelku za bibliotekarstvo na Filozofski fakulteti v Ljubljani.

Govor telovadcev je bil usmerjen v njegovo telovadno življenje, ki ga je začel v TVD Partizan Vič (Jožetov oče je bil predvojni sokol, član Sokola Vič in je opravljal delo prosvetarja). Bil je nadarjen telovadec, odličen na konju z ročaji

in član slovenske mlade vrste. Padec z droga in posledično poškodba kormolca sta mu preprečila nadaljnjo uspešno telovadno pot. S telovadbo in telovadci je prijateljeval vse življenje. Po eni strani mu je poškodba preprečila tekmovalno pot, po drugi strani pa mu je znanje jezikov (diplomirani anglist in germanist, ob tem sem ga slišal, da se je s tujci sporazumeval tudi v francoščini, ruščini in srbohrvaščini) odprlo pot med telovadne sodnike. Po Milošu Strgarju je bil najboljši in najpomembnejši slovenski sodnik v obdobju od 1976 do 1989 in vedno je bil pri tem delu prostovoljec. Sodil je na največjih mednarodnih tekmovanjih, šolal mednarodne, zvezne in republiške sodnike v naših krajih ter bil tudi vodja sodnikov na Mediteranskih igrah v Splitu 1979, Balkanskem prvenstvu na Reki 1985 in na številnih tekmovanjih mednarodnega prvenstva Ljubljane. Na svetovnem prvenstvu v orodni telovadbi leta 1970 v Ljubljani je bilo z njegovo pomočjo prvič uporabljeno računalniško spremljanje ocen in rezultatov, nekaj, kar se je v telesni kulturi šele pozneje povsem razširilo.

Znanje jezikov je bilo pomembno pri pripravi slovenskih pravil za ocenjevanje orodne telovadbe. Morda sem tudi sam prav iz tega sodelovanja dobil več vzgibov za razmišljanje o slovenskem strokovnem telovadnem besedišču. Najprej sodelovanje pri prevodih pravil, pozneje pa smo se skupaj z Doljano Novak in Marjeto Kovač skoraj desetletje redno dobivali pri pripravi knjige Izrazoslovje pri gimnastiki (prvi del), zadnje skupno delo pa je Izrazoslovje pri telovadbi. Na prvih sestankih nas je presenetil s fotokopijami vseh Murnikovih člankov o telovadnem izrazju, največ smeha je bilo, ko nam je razlagal Murnikov izraz »razkreka«. Ob odhodu v pokoj mi je fotokopije zapustil za nadaljnjo uporabo. Telovadni prijatelji pa smo vedeli, da si Jože marsikatero besedo tudi izmisli s humornim namenom – tako je beseda pompozij bila sopomenka za simpozij, objekt prestižnega pomena je bila drvarnica ipd.

Pri delu je bil marljiv, vztrajen, natančen in dosleden. Nikoli ni bil glasen, vedno pa je znal zadeti žebljico na glavico. Mnogokrat tudi z veliko mero cinizma in humorja, a mu to štejem v dobro, saj je vedno hotel delovati povezovalno, iskati rešitve in se izogibati žolčnim prepirom (pisanje zapisnikov sej strokovnega odbora je bila zame izjemna šola).

Svoje družine si žal ni ustvaril, njegova družina so bili telovadci in njihove družine iz tako imenovane zlate generacije, generacije Mira Cerarja. Tedensko druženje, piknike, domača hišna opravila ipd. so opravljali skupaj, tudi v zadnjem obdobju, ko je bil v domu, so ga prijatelji z Janezom Brodnikom in Matjažem Kutinom na čelu pazili, mu pomagali pri opravkih ipd.

Jože Kokole je imel vzdevek Koko, vsaj večina ljudi iz telovadnega okolja ga je imenovala tako. Tudi sam sem prej vedel za njegov vzdevek kot za pravo ime, zato je, dragi Koko, hvala za vse, kar si naredil, in za to, ker si nas s svojo osebnostjo obogatil.

Ivan Čuk